

LENI SARIS

Zoals de zeemeeuw vliegt

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Voorzichtig gleed het kleine blonde ding langs het windscherm op het terras van 'De Gouden Zon' en gluurde naar het gezelschap, dat daar in voorname rust genoot van zon, zee en wind. Het leek haar heerlijk om daar te mogen zitten met zo'n duur ijsje voor je, waarvan je af en toe eens een lepeltje nam. Net alsof het je niet schelen kon. In gedachten had Tessa daar al zo dikwijls gezeten en ze was al zo vaak op de boulevard zo gaan zitten, dat ze het terras zien kon. O, ze kende het gezelschap al. De oude dame leek haar erg lief, de jongen... nee, een jongen was hij eigenlijk niet meer. Hij was toch zeker al negentien jaar. Ja, negentien klonk nog wel aardig. Twintig leek zo erg oud! Nee, die jongen vond ze niet leuk. Hij had heel donkere ogen, dik donker haar en hij zag er altijd uit, alsof hij met iedereen in zijn omgeving de spot dreef. Het meisje was niet veel ouder dan zichzelf en Tessa vond zichzelf met haar twaalf jaren geen kind meer. Dat was nu eenmaal zo, als oudste dochter had ze altijd de zorg voor de kleintjes en vooral sinds haar vader gestorven was en haar moeder weer ging werken. De ogenblikken aan het strand waren

dan ook eigenlijk gestolen ogenblikken. Als ze vanaf de school heel hard rende, dan kon ze net vijf minuten naar het terrasje kijken, want tussen het uitgaan van de school en de fröbel-klas, waar kleine Peter de dagen doorbracht, lag bijna een kwartier. Een verrukkelijk kwartier, dat van haar alleen was. Een kwartier zonder het meestal drenzende broertje aan de hand, een kwartier zonder moeders gejaagde stem: ‘Tessa, help me even... zit niet te dromen. Tessa, kijk wat Jenneke uitvoert... Tessa, kijk eens naar Peter!’ Tessa... Tessa... Tessa hier, Tessa dáár! Nooit eens: ‘Tessa, je mag nu eens doen wat je wilt!’ Tessa zuchtte diep, ze vergat haar schuwheid en stond, klein en recht, vlak voor het windscherm te staren. Dion van Neerritter zag haar staan en zei zachtjes: ‘Zeg, oma, u moet niet te plotseling kijken, want dan gaat ze er vandoor. Weet u, dat ze daar iedere middag staat? Precies het traditionele arme kindje, dat de kruimels van de tafel der rijken kijkt.’

Mevrouw Van Neerritter fronste de wenkbrauwen. Dion kon toch gruwelijk cynisch zijn! Heel onopvallend draaide ze haar hoofd iets om en zag een lief, rond meisjesgezichtje, met grote, vragende, blauwe ogen en waaiende losse, roodbruine krullen. Het scheelde niet

veel, of het meisje drukte haar aardige kleine neusje plat tegen het glas. Het was een zeldzaam lief, ongekunsteld gezichtje, constateerde Mevrouw Van Neerritter.

‘Och toe, maak haar niet verlegen,’ zei ze vlug, maar Francis gooide haar krullen in de hals. Ze vond het eigenlijk niet prettig, dat oma het vreemde meisje zo belangstellend bekeek. Wat deed het malle kind daar ook? Dion vond het ook dwaas, dat merkte ze wel. Ze keek het meisje recht aan en tuitte spottend haar lippen. Tessa stond even heel stil. Ze hadden haar gezien en nu lachten ze haar uit! O, ze schaamde zich zo! Nu zou alles nooit meer zo mooi en zo stralend lijken wat ze over die drie mensen gefantaseerd had. De droom was kapot.

In een flits schoot ze voorbij het terras, ze zagen haar de boulevard afrennen.

‘Je hebt onze kleine schoonheid verjaagd, Francis,’ bestrafte Dion, met een tinteling in zijn donkere ogen. ‘Helemaal niet aardig van je, hoor.’

Francis duldde niet gemakkelijk het feit, dat er aandacht aan een ander besteed werd, zelfs al was het maar de vluchtige belangstelling voor een kleine assepoester met ogen als de blauwe zomerhemel.

‘Ik heb helemaal niets gedaan!’ verdedigde Francis zich. ‘Dat begrijp ik,’ zei Dion lachend. Francis hield op haar manier van de oude dame, waarbij ze in huis was. Haar eigen grootmoeder was een jeugdvriendin van Mevrouw Van Neerritter geweest. Francis’ ouders, altijd in het buitenland, door de diplomatieke functie van de heer Dessauvagie, hadden het een uitkomst gevonden, dat hun dochter met het weekend, korte vakanties en feestdagen niet op het pensioonaat behoefde te blijven nu haar grootmoeder overleden was. Mevrouw Van Neerritter zag graag jonge mensen op het eenzame ‘De Vier Winden’.

Dion lachte en haalde zijn schouders op. Zijn grootmoeder keek geïnteresseerd naar hem. Ze kon zich mateloos ergeren aan zijn gemis aan spontane belangstelling, waarvoor dan ook.

Dion ging zijn eigen weg, koel, rustig en, zoals het haar voorkwam, vrij egoïstisch. Hij hield over het algemeen weinig rekening met de wensen van anderen. Een enkele maal kon hij weleens hartelijk zijn. Ze wist bijna zeker, dat zijn cynisme, zijn koele houding, alleen maar de dekmantel waren voor een karakter, dat heel anders moest zijn dan iemand, die hem oppervlakkig kende, durfde denken. Dion was

een moeilijke jongen geweest vanaf het ogenblik, dat zij hem voorgoed bij zich had gekregen. Zijn moeder was jong gestorven en zijn vader hertrouwde spoedig met een vrouw met wie Dion niet kon opschieten of niet wilde opschieten, maar het begrip was van beide zijden zoek. Er waren heftige scènes geweest tussen de twaalfjarige Dion en zijn stiefmoeder. Tenslotte kwam Dion bij zijn grootmoeder op 'De Vier Winden' wonen, maar aan die eerste tijd dacht zij liever niet meer terug. Het was vanaf het begin haar bedoeling geweest, dat Dion later het bestuur over zou nemen van de bezitting en de houtfabriek, zagerijen en alles wat er bij hoorde. Zijn vader had er nooit iets voor gevoeld en was zijn eigen weg gegaan. Ofschoon Dion er in het begin evenmin veel voor voelde, stemde hij toe, alleen om in de contramine met zijn vader te kunnen zijn. Hij leerde het bedrijf vanaf de grond kennen en begreep al gauw hoeveel conflicten er aan het woord 'hout' vast konden zitten. Het interesseerde hem toen wel, maar hij stond er op om rechten te studeren, zodat hij later voor alle voetangels en klemmen niet op anderen aangewezen was. Zijn grootmoeder had er niets op tegen. Het verdroot haar al jarenlang, dat het familiebezit

onder vreemd beheer stond, maar het was onvermijdelijk geweest.

Tessa holde naar huis alsof ze door de levende inventaris van een circus achterna gezeten werd. Haar moeder stond brood te snijden en keek verschrikt op, toen haar oudste kwam binnenstormen.

‘Kalm toch, Tessa! Je bent nu eenmaal laat. Die ene minuut maakt het niet goed. Waar is Peter?’

‘Peter?’ Tessa keek alsof ze nog nooit van Peter had gehoord. Toch had ze al meer dan een jaar de taak om het jongste broertje iedere dag naar de kleuterschool te brengen en hem later weer te halen, heen en terug vier maal per dag.

‘Ooo...’ zuchtte Tessa, ze sloeg de hand voor de mond en toen met een jammerkreet: ‘Ik heb... ik heb Peter vergeten!!’ Voor haar moeder commentaar kon leveren, had Tessa zich omgedraaid en vloog ze als een pijl uit de boog de trappen af en de straat op. Ze holde alsof haar leven er van afhing. Arme kleine Peter... en dat kwam allemaal, omdat ze naar die mensen had staan kijken. Een kwartier te laat! Hijgend arriveerde ze voor de dreigend gesloten schoolpoort en ze trommelde er woest met beide vuisten op.

‘Doe open... ik moet Peter hebben!’ schreeuwde ze en onverwacht vloog de deur open.

De grote, dreigende gestalte van zuster Angela stond op de stoep. ‘Welja, je broertje vergeten en dan nog kabaal maken ook. Kom jij maar eens hier!’

Een arm schoot uit, tegen wil en dank werd de zich wild verwerende Tessa naar binnen gehesen en de deur ging achter haar in het slot. Voor ze wist, wat haar gebeurde, zat ze naast de luid brullende Peter in een klein stoeltje. De tranen in Tessa’s ogen waren gedroogd van louter verontwaardiging. Ze diepte een smoezelige zakdoek uit de zak van haar jasje, veegde daarmee Peters gezichtje af, snoot zijn niet onberispelijke neusje en zei, met een boze blik naar de zuster: ‘Huil maar niet, hoor Peter, we gaan direct naar huis.’

Resoluut kroop ze achter het tafeltje vandaan en liep naar de zuster toe. ‘Zuster, ik móét naar huis met Peter. Moeder zal anders zo ongerust zijn. Het is al erg genoeg, dat ik ’m vergeten was. Kunnen we gaan?’

Zuster Angela keek verbluft naar het vastberaden kindergezicht met de eerlijke ogen. Ze realiseerde zich opeens, dat ze zich op een ver-

keerde manier had laten meeslepen door haar verontwaardiging. Tessa gaf haar fout immers toe en het was voor de eerste maal, dat ze Peter vergeten had. Het was ook weleens gebeurd, dat een moeder of een vader te laat arriveerde en die had ze toch ook niet in het stoeltje kunnen zetten voor straf.

‘Nou, ga dan maar,’ gaf ze toe. ‘Maar vergeet dan Peter nooit meer, hè?’

‘Nee, zuster, dank u, zuster!’ Het kwam er ademloos uit, in een vaart griste ze Peter achter het tafeltje weg, zijn hand in de hare geklemd en zuster Angela keek hoofdschuddend naar de vliegende start van broer en zus.

Ze verhief haar stem nog eens: ‘Tessa, doe wat kalmer. Zo hard kan Peter niet lopen!’

‘Hij kan nog wel harder, zuster,’ riep Tessa, maar eenmaal buiten deed ze het toch wat kalmer uit medelijden met Peter, die nog steeds luidkeels huilde.

‘Hol dan ook niet zo hard met dat arme kereltje,’ bestrafte een voorbijgangster, waarop Tessa zeer onbetamelijk reageerde, ze stak haar tong uit. ‘Die jeugd tegenwoordig!’ mompelde de dame, maar Tessa was intussen de hoek om gesteigerd.

‘Hou je stil, Peet, we moeten gauw thuis

zijn,' zei ze smekend. 'Mamma weet niet, waar we blijven.'

Het ging Peter voorbij, hij was helemaal uit zijn gewone doen.

Tessa's moeder stond aan de deur, ze zag met ergernis de manier waarop de oudste het broertje meesleepte.

'Tessa, ben je dwaas geworden!' Ze rammelde de hijgende Tessa stevig door elkaar. 'Wat bezielt jou vandaag?'

Als Tessa gedurfd had, zou ze opnieuw haar tong hebben uitgestoken, maar haar ogen waren zo boordevol boze voornemens, dat haar moeder haar een duw gaf in de richting van de kamerdeur.

'Brutale kleine kat,' zei ze vinnig. 'Ga maar liever eten. Je komt nog te laat op school ook.'

'Ik heb niet eens wat gedaan,' wrokte Tessa. 'Ik heb niet eens wat gezegd, ik ben alleen hard gaan lopen, omdat ik bang was, dat u ongerust zou zijn. Peter is ook een echte brulaap.'

'Je kwam te laat thuis en je vergat Peter. Je weet dat ik dat rondslechteren van jou niet hebben wil.'

'Ik mag ook niks,' bromde Tessa zacht, maar haar moeder verstond het toch.

'Nee, je mag niks en je hebt nooit iets, ik